

Sygn. akt II UK 249/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku J. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 10 października 2012 r. w sprawie o emeryturę. Skargę oparł na podstawie: 1. naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1, § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 2. naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 230 k.p.c. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał konieczność wyjaśnienia zagadnienia prawnego:
- czy Sąd drugiej instancji w oparciu o normę zawartą w art. 382 k.p.c. może pominąć część dowodów zebranych przez Sąd pierwszej instancji;

- czy Sąd drugiej instancji powołując się na wyrok w innej sprawie dotyczącej jednak tego samego przedmiotu może przeprowadzić również dowód z akt tej sprawy, gdy ta została już prawomocnie zakończona,
- oraz oczywiste naruszenie prawa.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania lub odmowę takiego przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na tle wskazanych w skardze przepisów nie występuje zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia. Przepis art. 468 k.p.c. stanowi, że sąd podejmie czynności wyjaśniające, jeżeli przemawiają za tym wyniki wstępnego badania sprawy (...). W sprawie nie ma wątpliwości, że sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie na jego podstawie wydał orzeczenie merytoryczne (zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że odwołanie oddalił) a zatem orzekł co do istoty sprawy. Stosownie do art. 232 k.p.c. wskazywanie dowodów należy do stron, a przewidziana w tym przepisie możliwość działania sądu z urzędu nie może dotyczyć sytuacji, w której sąd uznaje, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona. Jeżeli przeprowadzone w sprawie dowody stanowią wystarczającą podstawę dokonania ustaleń co do wszystkich niezbędnych dla rozstrzygnięcia faktów, to nie może być uznane za zasadne formułowanie zarzutów skargi na podstawie tej, że sąd z urzędu nie przeprowadził bliżej niesprecyzowanego postępowania wyjaśniającego dla sprawdzenia hipotezy co do możliwości zaistnienia stanu faktycznego innego niż ten, który został ustalony. Tak więc wskazane w skardze wątpliwości dotyczą prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji. W tej kwestii skarga nie powołuje się na zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia. Ponadto powołane w skardze kasacyjne argumenty prawne odnoszące się do stosowania art. 233 § 1 k.p.c. nie mogą usprawiedliwiać

przyjęcia tej skargi do rozpoznania, skoro zgodnie z treścią art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Skarżący nie może zatem powoływać się skutecznie na brak wszechstronnego i wnikliwego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ponieważ zakres ten nie jest objęty kognicją Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05 (Biul. SN 2005 r. Nr 12, poz. 8). Z kolei powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, skarżący obowiązany jest wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 Nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistość naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego sprowadza do kwestii ocennych, skoro naruszenie wyżej wymienionych przepisów przez Sąd drugiej instancji utożsamia z błędną jego oceną, polegającą na przyjęciu - odmiennie niż wynika to z ustalonego stanu faktycznego – że pracował stale w warunkach szkodliwych, świadcząc wyłącznie pracę jako spawacz. Odmienna ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanych w skardze przepisów.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.